

ΒΙΒΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΙ

Πνευματική Αφύπνιση μέσα από τη
μυστική Χριστιανική Παράδοση

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται από τις διατάξεις της ελληνικής νομοθεσίας (Ν 2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και από τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η χωρίς γραπτή άδεια του εκδότη κατά οποιονδήποτε τρόπο ή οποιονδήποτε μέσο (ηλεκτρονικό, μηχανικό ή άλλο) αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή και η εν γένει εκμετάλλευση του συνόλου ή μέρους του έργου.

Copyright © Απρίλιος 2014

Εξώφυλλο: Σύλβια Κάπρου
Σελιδοποίηση: Μπέτη Χειμαριού
Μετάφραση: Καλλιστώ Γούναρη - Μιχάλης Μουρτζής
Επιμέλεια κειμένου: Παναγιώτης Αποστολάτος
Επιμέλεια έκδοσης: Μιχάλης Μουρτζής
Επιμέλεια παραγωγής: Βίκυ Κάουλα

© 2014 εκδόσεις ΙΒΙΣΚΟΣ
Μακεδονίας 21, 14561 Κηφισιά
τηλ.: 210 8021333 - φαξ: 211 0135560
<http://www.iviskospublications.gr>
e-mail: info@iviskospublications.gr
ISBN: 978-618-5093-05-1

Κάρλος ντε Λεόν ντε Βιτ

ΒΙΒΛΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΙΣΜΟΙ

Πνευματική Αφύπνιση μέσα από τη
μυστική Χριστιανική Παράδοση

εκδόσεις ΙΒΙΣΚΟΣ

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ	11
ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ: Μερικές Αρχές της Καμπάλα	15
I. Η μυστική παράδοση	16
II. Θεός και δημιουργία	18
III. Οι πέντε κόσμοι	22
IV. Το άτομο	24
V. Τα πέντε επίπεδα της ψυχής	25
VI. Η Καμπάλα του Yeheshua	26
VII. Το «Πάτερ ημών»	31
VIII. Μια καμπαλιστική ερμηνεία της διδασκαλίας του Ιησού	33
IX. Η αγάπη ως θεμέλιο της καμπαλιστικής πρακτικής	37
X. Το Shemah (Σεμά)	40
XI. Το Άσμα Ασμάτων	44
ΔΕΥΤΕΡΟ ΜΕΡΟΣ: Τα Επτά Πνεύματα του Θεού	51
Άνοδος μέσω των επτά πνευμάτων του Θεού	52
I. Πνεύμα του Φόβου	54
II. Πνεύμα της Γνώσης	70
III. Πνεύμα της Δύναμης	84
IV. Πνεύμα της Συμβουλής	91
V. Πνεύμα της Κατανόησης	100
VI. Πνεύμα της Σοφίας	109
VII. Πνεύμα του Γιαχβέ (Yahveh)	114
ΤΡΙΤΟ ΜΕΡΟΣ: Πρακτική Υποστήριξη	121
I. Πρακτική στοχασμού	122
II. Πρακτική στην κατάσταση του ύπνου	123
i. Πρακτική των ονείρων (Α')	124
ii. Πρακτική των ονείρων (Β')	124
III. Δημιουργώντας έναν ασφαλή χώρο για στοχασμό	125

IV.	Ανοίγοντας την καρδιά για να καλέσουμε τη Θεία Παρουσία	125
V.	Επικαλούμενοι την ειρήνη του Θεού	126
VI.	Διαλογισμός για τη διείσδυση στο θεϊκό κενό Ayin	127
VII.	Διαλογισμός με το γράμμα Alef	127
	i. Πρώτος διαλογισμός με το γράμμα Alef	128
	ii. Δεύτερος διαλογισμός με το γράμμα Alef	128
	iii. Τρίτος διαλογισμός με το γράμμα Alef	129
	iv. Τέταρτος διαλογισμός με το γράμμα Alef	130
VIII.	Διαλογισμός με το Shemah	130
	i. Πρώτος διαλογισμός με το Shemah	130
	ii. Δεύτερος διαλογισμός με το Shemah	130
	iii. Τρίτος διαλογισμός με το Shemah	131
	iv. Τέταρτος διαλογισμός με το Shemah	131
IX.	Διαλογισμός με το Πάτερ Ημών	132

ΟΡΟΛΟΓΙΑ	137
-----------------	------------

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ	140
---------------------	------------

ΔΙΑΔΙΚΤΥΑΚΟΙ ΤΟΠΟΙ	142
---------------------------	------------

Ψαλμοί 144 1-5

ΥΨΩΣΩ σε, ὁ Θεός μου ὁ βασιλεύς μου, καὶ εὐλογήσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. καθ' ἑκάστην ἡμέραν εὐλογήσω σε καὶ αἰνέσω τὸ ὄνομά σου εἰς τὸν αἰῶνα καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος. μέγας Κύριος καὶ αἰνετὸς σφόδρα, καὶ τῆς μεγαλωσύνης αὐτοῦ οὐκ ἔστι πέρας. γενεὰ καὶ γενεὰ ἐπαινέσει τὰ ἔργα σου καὶ τὴν δυνάμιν σου ἀπαγγελοῦσι. τὴν μεγαλοπρέπειαν τῆς δόξης τῆς ἀγιοσύνης σου λαλήσουσι καὶ τὰ θαυμάσιά σου διηγῶνται.

*Στη Μαργαρίτα
Την πιστή σύντροφο και αγαπημένο καθρέφτη
σε αυτό το μονοπάτι του φωτός: Ευχαριστώ*

Σημείωμα του επιμελητή της έκδοσης

Όταν άρχισα να μελετώ τους Βιβλικούς Διαλογισμούς μαζί με τον Κάρλος ντε Λεόν, εντυπωσιάστηκα από το βάθος και το εύρος της σύνδεσης της καμπαλιστικής και της χριστιανικής παράδοσης. Ένας καινούργιος κόσμος ανοίχτηκε μπροστά μου, που αποκάλυπτε επιτέλους τις καμπαλιστικές ρίζες της χριστιανικής σοφίας με ουσιαστικό και άμεσο τρόπο.

Με μεγάλη μου χαρά καλωσορίζω αυτή τη δουλειά στην ελληνική της έκδοση, που αποτελεί έναν πραγματικό θησαυρό για τον μελετητή της βιβλικής παράδοσης. Ο Κάρλος ντε Λεόν καταφέρνει με έναν μοναδικό τρόπο να παρουσιάσει το θέμα των Βιβλικών Διαλογισμών, ιδωμένο μέσα από ένα ξεχωριστό πρίσμα. Μέσα από αυτό το βιβλίο αρχίζουμε να αντιλαμβανόμαστε τον μυστικό πλούτο των κειμένων της Παλαιάς και της Καινής Διαθήκης και την πληθώρα των ερμηνειών και τεχνικών που περιμένουν να ανακαλυφθούν, ακόμα και σε φαινομενικά απλά εδάφια τους. Το πιο σημαντικό είναι ότι μέσω του βιβλίου συντελείται η απαραίτητη γεφύρωση της καμπαλιστικής γνώσης και της χριστιανικής παράδοσης, προσφέροντας μια καινούργια ματιά στον αναζητητή-μελετητή, καλώντας τον να κοιτάξει σε βάθος αυτή τη σύνδεση, που αποκαλύπτει έναν εξαιρετικό τρόπο για την Ένωση με τη Χάρη και τη Δύναμη του Θεού.

Οι Βιβλικοί Διαλογισμοί είναι ένα μονοπάτι πάνω στον πλούτο της μυστικής χριστιανικής παράδοσης. Ένας δρόμος για την πνευματική συμφιλίωση μέσα από το κρυμμένο όραμα της Βίβλου, με προσευχή και διαλογιστικές ασκήσεις για την επανασύνδεση με τη ρίζα της χριστιανοσύνης και τον συντονισμό μας με τη Θεία Χάρη και την Αγάπη του Θεού. Καλωσορίζουμε τον αναγνώστη που είναι διατεθειμένος να εξερευνήσει την πίστη του με διαφορετικούς τρόπους, να ανατραφεί μέσα στη σχέση του με το Πνεύμα, να αναλύσει την καμπαλιστική ερμηνεία της Βίβλου και να έρθει σε επαφή με τις διαλογιστικές τεχνικές της.

Μιχάλης Μουρτζής

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Από τότε που βγήκε το Κρυμμένο Μαργαριτάρι, το πρώτο μου βιβλίο για την Καμπάλα, πολλοί αναγνώστες μού ζήτησαν να γράψω ένα βιβλίο πρακτικής για τον διαλογισμό στην Καμπάλα.

Αν και η πρακτική της Καμπάλα για τον διαλογισμό οφείλει να διδαχθεί και να καθοδηγηθεί σε προσωπικό επίπεδο από κάποιον δάσκαλο, κατανοώ απόλυτα τη μεγάλη δυσκολία που έχει η πλειοψηφία των ανθρώπων στο να βρει την κατάλληλη προσωπική καθοδήγηση. Δυστυχώς, στη διάρκεια των αιώνων η διδασκαλία αυτής της παράδοσης προστατεύτηκε με ζήλο τόσο από μυστικιστικές ιουδαϊκές ομάδες όσο και από εσωτεριστές χριστιανούς. Παρακάμπτοντας τις αιτίες αυτής της μυστικότητας, έγκυρες ή μη, έχει έρθει η στιγμή για τον λαό του Θεού που ασπάζεται την ιουδαιοχριστιανική παράδοση να αποκτήσει πρόσβαση στη μυστική του κληρονομιά.

Όπως εισηγούμαι στο Κρυμμένο Μαργαριτάρι, είναι κρίμα να βλέπεις τους νέους μας που διψούν για πνευματική άσκηση να πρέπει να καταφύγουν σε παραδόσεις ξένες για να βρουν τη φώτιση και, ακόμα χειρότερα, να τους βλέπουμε να πέφτουν στα χέρια πολλών φανατικών θρησκευτικών ομάδων. Παρόλο που πιστεύω πως μπορεί να βρει κανείς αληθινή πνευματική διδασκαλία και έξω από την ιουδαιοχριστιανική παράδοση, θεωρώ σημαντικό για το άτομο να ανακαλύψει τις δικές του πνευματικές ρίζες και να συμφιλιωθεί με την οικεία του κληρονομιά και κουλτούρα.

Επίσης πιστεύω ότι, έπειτα από αυτήν τη συμφιλίωση, το άτομο χρειάζεται πνευματική εξάσκηση και καλλιέργεια ώστε να μπορέσει να φτάσει σε μια συμπαντική συμφιλίωση, για να συναντήσει και να

αναγνωρίσει αυτό το φως και σε παραδόσεις έξω από τη δική του νοοτροπία και να ξεμπερδέψει, μια και καλή, με την ψευδαίσθηση ότι η αλήθεια ανήκει μόνο σε μια θρησκεία. Μόνο μέσα από μια πνευματική προσωπική πρακτική μπορούμε να κάνουμε δική μας την εμπειρία της Κοινωνίας και της θείκης Αγάπης, που ξεπερνά κάθε σύνορο και κάθε κουλτούρα.

Δεν αρκεί να είσαι «πιστός» ή ακαδημαϊκός θρήσκος. Ο πιστός τρέφει την ελπίδα ότι όταν πεθάνει θα σωθεί, αλλά αδυνατεί να έχει τη ζωντανή καθημερινή πίστη ότι αυτή η σωτηρία ήδη του έχει δοθεί. Ο ακαδημαϊκός έχει την ελπίδα ότι με τη βιβλική ή πνευματική γνώση του θα βρει τη σωτηρία, όμως μια αφηρημένη έννοια της χάρις δεν αρκεί. Το άτομο θα πρέπει να πειραματιστεί με αυτήν κατά τη διάρκεια της ζωής του.

Η ιουδαϊκή θρησκεία και οι διαφορετικές της χριστιανικές τάσεις έχουν γεννήσει έναν μεγάλο αριθμό πιστών και ακαδημαϊκών, αλλά λίγους πραγματικούς ασκητές. Ο ασκητής δεν πάει απλώς στον ναό, δεν προσπαθεί απλώς να ακολουθήσει τις εντολές βασιζοντας τη ζωή του στο δόγμα, αλλά κάνει κάτι πολύ περισσότερο: αφιερώνει καθημερινά τη ζωή του για να ικανοποιήσει τη δίψα του για να γνωρίσει το Θείο, μελετώντας, αναλύοντας τον Θείο Λόγο, εφαρμόζοντάς Τον με καθημερινές πράξεις αγάπης και αφιερώνοντας καθημερινά χρόνο για να εκπαιδευτεί στην πνευματική αλήθεια μέσω κάποιας συγκεκριμένης πρακτικής διαλογισμού. Θα ήθελα να υπενθυμίσω στον αναγνώστη ότι το θεμέλιο της Καμπάλα είναι η Βίβλος, και ως εκ τούτου η Καμπάλα αποτελεί το τέταρτο επίπεδο εμβάθυνσης στη βιβλική μελέτη. Αναφερόμενοι σε αυτήν, ουσιαστικά φωτίζουμε την πλευρά της μυστικιστικής πρακτικής που περιέχεται στην ίδια τη Βίβλο.

Είναι επίσης σημαντικό να γνωρίζουμε ότι, με το πέρασμα των αιώνων, τόσο στο αρχαίο Ισραήλ όσο και μετέπειτα στη διασπορά, ανά τον κόσμο υπήρξαν διαφορετικές σχολές της Καμπάλα. Κάποιες επιβιώνουν μέχρι σήμερα ενώ άλλες εξαφανίστηκαν. Έτσι, αναφερόμενοι στην Καμπάλα μιλούμε για μία ποικιλία μοντέλων εξήγησης και πίστης. Δυστυχώς, εξαιτίας της μυστικής και προσωπικής μετάδοσής τους, οι σχολές της Καμπάλα δεν εξαπλώθηκαν αλλά παρέ-

μειναν κρυμμένες και μακρινές, και ορισμένες φορές διώκονταν από τις οργανωμένες θρησκείες.

Είναι ευθύνη του καθενός μας, Ιουδαίων και Χριστιανών, να διερευνήσουμε τις γραφές και να ξαναβρούμε τις απόκρυφες πρακτικές που περιέχονται στη Βίβλο. Για όσους έχουν έναν δάσκαλο βιβλικών διαλογισμών, ελπίζω αυτό το βιβλίο να τους βοηθήσει να διευκρινίσουν ορισμένα σημεία, να διευρύνουν τους ορίζοντές τους, ανακαλύπτοντας έτσι πόσο τυχεροί είναι που έχουν κάποιον να τους καθοδηγεί προσωπικά σε αυτόν τον δρόμο. Αυτό είναι ένα σπάνιο δώρο.

Για εκείνους που δεν έχουν αυτή την τύχη, ελπίζω αυτό το βιβλίο να τους ωθήσει προς αναζήτηση ξεκάθαρων και δυνατών απαντήσεων και εμπειριών, και να αποτελέσει μια βοήθεια για να ξαναγνωρίσουν τον Θεό με έναν τρόπο πιο προσωπικό.

Η διαλογιστική σχολή της Καμπάλα που ακολουθώ –η επονομαζόμενη Μεσσιανική Καμπάλα– περιγράφεται με τις θεμελιώδεις αρχές της στο Κρυμμένο Μαργαριτάρι. Δεν προτίθεμαι να επαναλάβω εδώ όσα έχουν εξηγηθεί σε εκείνο το βιβλίο, αλλά για να κατατοπίσω τον αναγνώστη παραθέτω τα βασικά σημεία της παράδοσής μας.

- Καμπάλα σημαίνει να «λαμβάνεις», να καλωσορίζεις το ενεργό κομμάτι του Θεού στη δημιουργία, τη λυτρωτική Παρουσία, τη Σωτήρια Θεία Πράξη, το Άγιο Πνεύμα που ονομάζεται Shekhinah στην Παλαιά Διαθήκη, όπου του προσδίδεται μια θηλυκή ποιότητα.

- Ο όρος μεσσιανικός προέρχεται από την εβραϊκή λέξη *mashiaj* (αυτός που φέρει το χρίσμα). Αυτό το χρίσμα αναφέρεται στην επιλογή ενός προσώπου ως δοχείου κατάλληλου και ευχάριστου στον Θεό για να το γεμίσει με το Πνεύμα του.

- Ο Μεσσίας ή ο Χριστός είναι το τελειότερο δοχείο στην πλάση, γι' αυτό ανάμεσά μας θεωρείται Θεός ή Εμμανουήλ.

- Όλα τα παιδιά του Θεού είμαστε εν δυνάμει δοχεία για να λάβουμε το Πνεύμα του. Χρειάζεται να ανατραφούμε μέσα από τη Χάρη του για να μπορέσουμε να το λάβουμε με τρόπο αληθινό και αποτελεσματικό.

- Υπάρχουν πολλά επίπεδα για να «γεμίσουμε με Πνεύμα». Στην Καμπάλα αναγνωρίζονται 613 επίπεδα και ονομάζονται *Ruah*

Hakodesh ή επίπεδα του Πνεύματος της αγιοσύνης. Στον χριστιανισμό πολλά από αυτά αποτελούν μέρος του «Βαπτίσματος του Πυρός».

- Ο σκοπός των βιβλικών διαλογισμών είναι να τελειοποιήσουν το δοχείο και να το «ανοίξουν» έτσι ώστε να γεμίζει κάθε φορά και περισσότερο.

- Το να γίνεις δοχείο του Πνεύματος δεν είναι μια διαδικασία εγωιστική, ούτε αποκλειστικά προσωπική. Όποιος λαμβάνει το Πνεύμα είναι το «αλάτι και το φως του κόσμου». Το φως, όντας από τη φύση του αγάπη, διανέμεται στη δημιουργία ακόμα και χωρίς την πρόθεση του ατόμου.

- Το Θείο φως που διανέμεται μέσω των παιδιών του Θεού είναι ο παράγοντας εξαγνισμού και αποκατάστασης της δημιουργίας.

- Καμπαλιστής δεν είναι απλά εκείνος που εργάζεται κατά τη διάρκεια της ζωής του για την ανάπτυξη της Θείας ευλογίας χωρίς να περιμένει την στιγμή της έλευσης, αλλά εκείνος που αφοσιώνεται στην αποστολή να βοηθήσει να κατέλθει αυτή η ευλογία σε όλο τον κόσμο. Ο καμπαλιστής είναι υπηρέτης του Θεού και των ανθρώπων.

- Καθένας που μεγαλώνει κάτω από τη σκέπη του αγίου Πνεύματος είναι ευλογημένος. Οι μεγάλοι μας δάσκαλοι, άγιοι και μύστες, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο βρήκαν τον δρόμο για να γίνουν δοχεία του Αγίου Πνεύματος ή της Shekhinah.

Καλώ τον αναγνώστη να εξερευνήσει μαζί μου την πίστη του με τρόπο διαφορετικό και να σφυρηλατήσει τη σχέση του με τον Θεό βλέποντας βιβλικά αποσπάσματα με μια διαφορετική προσέγγιση.

Αυτό το έργο είναι χωρισμένο σε τρία μέρη. Στο πρώτο επιχειρώ να δώσω διάφορες βασικές πλευρές της Βίβλου και την ερμηνεία τους σύμφωνα με την Καμπάλα. Στο δεύτερο παρουσιάζω μια ολόκληρη δομή διαλογισμού και καμπαλιστικής ανάπτυξης, με βάση ένα απόσπασμα του προφήτη Ησαΐα το οποίο μιλά για τα Επτά Πνεύματα του Θεού. Στο τρίτο μέρος περιγράφω μία σειρά τεχνικών διαλογισμού και ανάπτυξης, στο πρακτικό κομμάτι των δύο προηγούμενων μερών.

ΠΡΩΤΟ ΜΕΡΟΣ

Μερικές Αρχές της Καμπάλα

I. Η ΜΥΣΤΙΚΗ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Η μυστική παράδοση είναι ουσιαστικά μια παράδοση προφορική. Αν και έχουν γραφτεί πολλά βιβλία, στην πλειοψηφία τους δεν απευθύνονται στο κοινό εν γένει αλλά στους μνημένους, κι έτσι χρειάζεται πάντα μια επεξήγηση του συμβολισμού που χρησιμοποιείται. Αυτό, βέβαια, είναι κάτι που συμβαίνει σε όλες τις απόκρυφες παραδόσεις, όχι μόνο στη Βιβλική. Στις πρακτικές της ινδουιστικής τάντρα, για παράδειγμα, μόνο οι μνημένοι μπορούν να κατανοήσουν τα κείμενα με τη βοήθεια μιας σειράς σχολίων και ερμηνειών ώστε αυτή η γνώση να αποκτήσει πρακτικό αντίκρισμα. Η συνέπεια είναι πολλοί μαθητευόμενοι του εσωτερισμού και του αποκρυφισμού να υποπίπτουν σε ακραίο ακαδημαϊσμό χωρίς να έχουν μια προσωπική πρακτική και, ως εκ τούτου, να παραμένουν χωρίς την εμπειρία αυτού που έμαθαν.

Πρέπει να έχουμε κατά νου ότι η απόκρυφη παράδοση περιλαμβάνει άσκηση, όχι μόνο θρησκευτική, ηθική ή ιεροτελεστική, αλλά μια άσκηση προσωπικής διεύρυνσης, ωριμότητας και ανάπτυξης που οδηγεί σιγά - σιγά σε μια μεγαλύτερη κοινωνία με τον Θεό και το δημιουργημά του.

Οι δομημένες θρησκείες χρησιμεύουν ως θεμέλιο για να φτιαχτεί ένα πλαίσιο αναφοράς, αλλά σε μια δεδομένη στιγμή ο ασκούμενος πιστός λιμνάζει, δεν μπορεί να προχωρήσει άλλο και το μόνο που κάνει είναι να επαναλαμβάνει κύκλους γύρω από τον ίδιο άξονα. Στην πραγματικότητα δεν υπάρχει ανάπτυξη, δεν υπάρχει απελευθέρωση, και αν υπάρχει, είναι γιατί το άτομο με κάποιον τρόπο αποκτά ωριμότητα και καταλαβαίνει ότι πρέπει να αντιμετωπίσει τη ζωή με πιο ρεαλιστικό τρόπο και να αναζητήσει δεσμούς που να ενώνουν τη θρησκεία του με την καθημερινή ζωή. Όμως η θρησκεία δεν του δίνει τα περιθώρια να πραγματώσει αυτήν την Κοινωνία. Το έργο αυτό ανήκει στη μυστικιστική παράδοση.

Πρέπει στον δρόμο για το απόκρυφο να βαδίσουμε υπεύθυνα γιατί είναι πολύ εύκολο να παρασυρθούμε σε πρακτικές ικανές να διαστρεβλώσουν την αντίληψη της πραγματικότητας, κίνδυνος βέ-

βαια που υπάρχει σε κάθε παράδοση και όχι μόνο στην Καμπάλα. Αυτός είναι και ένας λόγος που η διδασκαλία της Καμπάλα διατηρήθηκε προστατευμένη από ταμπού και περιορισμούς ώστε να αποτραπεί η εύκολη πρόσβαση στη γνώση και την άσκησή της. Άλλος ένας λόγος είναι ότι η Καμπάλα δεν πραγματεύεται μόνο τη γνώση τού πώς να αναπτυσσόμαστε σε κοινωνία με τον Θεό, αλλά και το πώς να επηρεάζει κανείς πολλά επίπεδα της πραγματικότητας. Ο ασκούμενος μπορεί να αποκτήσει ορισμένες, ας πούμε, ψυχικές δυνάμεις, μαγικές, θαυματουργές, που μπορεί να τον γοητεύουν και να διακόψουν την πορεία της κοινωνίας με τον Θεό. Γι' αυτό η Καμπάλα διδάσκεται με πολλή προσοχή.

Το ανά χείρας βιβλίο ακολουθεί ένα μοντέλο για την ενοποίηση με τον Θεό. Δεν θα προσεγγίσουμε τα κομμάτια εκείνα της πρακτικής Καμπάλα, ούτε την παράδοση για τη χρήση δυνάμεων που μπορούν να επηρεάσουν με συγκεκριμένο τρόπο την πραγματικότητα. Θα γίνει όμως κατανοητό ότι ο δρόμος της μυστικής ένωσης επηρεάζει την πραγματικότητα και θα εξηγήσουμε το γιατί. Αυτό που επιζητούμε είναι το αποτέλεσμα της άσκησής μας να είναι η αποκατάσταση και η αναδημιουργία της πραγματικότητας προς μια μεσσιανική κατάσταση.

Στην καμπαλιστική άσκηση μας ενδιαφέρει να αλλάξουμε την πραγματικότητα εξαλείφοντας τη ρίζα της άγνοιας, του πόνου και της αμαρτίας, και όχι να θεραπεύσουμε κάποιον ή να τον ευλογήσουμε, ή να έχει επιτυχία στη δουλειά του κλπ. Αυτό –αν και αποτελεί μέρος της Καμπάλα– είναι πολύ λεπτό ζήτημα και μπορεί να οδηγήσει τους ανθρώπους σε αδιέξοδο. Είναι πιο σημαντικό να μπορούμε στην ουσία της άσκησης και να προσπαθήσουμε να επηρεάσουμε την πραγματικότητα για να φτάσουμε σε μία Θεία μεσσιανική παρουσία. Το πρόβλημα είναι ότι συχνά το αποτέλεσμα δεν είναι άμεσα ορατό και μπορεί να ασκούμε σε ολόκληρη τη ζωή μας και να μη δούμε κανέναν καρπό της άσκησής μας στον φυσικό κόσμο.

Αν ακονίσουμε την αντίληψή μας, θα μπορούσαμε να βλέπουμε τα αποτελέσματα σε άλλα επίπεδα, αλλά πολύ δύσκολα θα φαινόταν

στον φυσικό κόσμο. Αν κάτι τέτοιο μπορούσε να συμβεί, θα σήμαινε ότι έχει έλθει η Μεσσιανική Ώρα.

Ο δρόμος της Καμπάλα είναι πολύ δύσκολος γιατί η άσκηση δεν γίνεται για προσωπικό όφελος αλλά για να υπηρετήσουμε τον Θεό και τη δημιουργία, για να δημιουργήσουμε μια πραγματικότητα εντελώς διαφορετική από αυτήν που γνωρίζουμε. Είναι σχεδόν σίγουρο ότι σε μια ζωή, ή σε αρκετές ακόμα, δεν θα δούμε στον φυσικό κόσμο τον καρπό αυτής της προσπάθειας. Ο σκοπός είναι να δουλεύουμε με την πίστη ότι ο κόπος μας χρησιμοποιείται από τον Θεό έτσι ώστε μια μέρα να επωφεληθεί ο κόσμος.

Μερικές φορές η καμπαλιστική δουλειά μπορεί να φαίνεται κάπως μάταιη. Όμως αν η άσκηση είναι αρκετή, καρπός θα είναι η ευχαρίστηση και η απόλαυση που θα φέρει η εσωτερική αυτή δουλειά.

II. ΘΕΟΣ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Ας ξεκινήσουμε με την παραδοχή ότι ο Θεός είναι απόλυτο μυστήριο και ως εκ τούτου αδύνατο να γνωριστεί. Ο Θεός γνωρίζει όλα όσα υπάρχουν, όλα όσα δεν υπάρχουν, όλα όσα η φαντασία μας μπορεί ή δεν μπορεί να σκεφτεί, γι' αυτό και στο εξής χρησιμοποιούμε τον όρο *Ακατονόμαστο* όταν αναφερόμαστε στον Θεό.

Παρά το ότι χρησιμοποιούμε κάποιους όρους για να τον περιγράψουμε, δεν του αποδίδουμε κάποια ορισμένη πολικότητα ή φύλο διότι είναι κάτι πολύ ανώτερο από αυτό. Έτσι, αυτό που ονομάζουμε *Ακατονόμαστο* είναι ο τελικός σκοπός του μονοπατιού, η αρχή των πάντων και ο στόχος μας.

Από τη μελέτη της Καμπάλα καταλαβαίνουμε ότι ούτε μπορούμε να αλλάξουμε την ανθρώπινη φύση μας ούτε να απεκδυθούμε την πραγματικότητα και την ανθρώπινη εννοιολογία ώστε να προσεγγίσουμε το Θείο. Αντιθέτως, όταν προσεγγίζουμε με τρόπο φυσικό το Θείο χρησιμοποιούμε μέσα που έχουν να κάνουν με τον δικό μας τρόπο σκέψης, τα δικά μας ένστικτα, πράγμα το οποίο μας επιτρέπει

να ονοματίσουμε συγκεκριμένες φάσεις, να περιγράψουμε συγκεκριμένες θεικές πράξεις, ή να φτιάξουμε μια συγκεκριμένη ιδέα ή εικόνα αυτού που είναι ο Θεός.

Αν ήμασταν όντα με διαφορετικά χαρακτηριστικά, πάλι θα αντιλαμβανόμασταν τον Θεό μέσα από τις δομές που θα διαθέταμε και όχι τις ανθρώπινες. Αλλά ούτε αυτό είναι σημαντικό ή περιοριστικό, όταν σκεφτούμε ότι –ως άνθρωποι που είμαστε– αυτός είναι ο μόνος δυνατός τρόπος για να έρθουμε πιο κοντά στο Θείο.

Πολλοί φιλόσοφοι έχουν διαμαρτυρηθεί ότι κάποιες πνευματικές ασκήσεις προσαρμόζουν υπερβολικά το Θείο μέσα σε ανθρώπινους τρόπους αντίληψης. Η αλήθεια είναι ότι αυτή η «εικόνα» που δίνεται στον Θεό δεν είναι παρά μόνο μια γέφυρα ανάμεσα στο ανθρώπινο και το Ακατονόμαστο. Μια γέφυρα χρήσιμη, που όμως αν μείνουμε στη μέση της δεν θα φτάσουμε ποτέ, ούτε στη μία ούτε στην άλλη πλευρά.

Όταν μιλάμε για τη δημιουργία, αναφερόμαστε σε αυτήν σαν ο Θεός να είναι παρόμοιος με εμάς. Δεν είναι ο Θεός παρόμοιος με εμάς, εμείς είμαστε παρόμοιοι με Εκείνον. Έτσι μπορούμε να Τον μελετήσουμε, από αυτή την προοπτική.

Ας υποθέσουμε ότι μια απροσδιόριστη στιγμή –αν και δεν υπάρχει απροσδιόριστη στιγμή– σε κάποια κατάσταση το Ακατονόμαστο επιθυμεί να δώσει. Πρόκειται βασικά για τη διάθεσή του να προσφέρει τον εαυτό του, να παραδώσει τον εαυτό του, να μοιραστεί, αλλά είναι αδύνατο γιατί το μόνο πράγμα που υπάρχει είναι αυτό το ίδιο, το Ακατονόμαστο. Δεν υπάρχει άλλο, δεν υπάρχει τίποτε άλλο. Άρα χρειάζεται να δημιουργηθεί κάτι που να είναι έξω από την ίδια τη Θεότητα.

Δεν πρέπει να εκλάβουμε αυτή την επιθυμία για δημιουργία σαν νευρωτική ή πεπερασμένη όπως τις δικές μας. Είναι περισσότερο μία διάθεση έκφρασης και αγάπης. Δεν έχει ίχνος κτητικότητας, επιλογής ή προσωπικής προτίμησης, είναι απλά μια καθαρή επιθυμία για δόσιμο, εκατό τοις εκατό καθαρή, χωρίς όρια, χωρίς αρχή ή τέλος, εντελώς απαλλαγμένη από εγωιστικά χαρακτηριστικά.

Αυτή η όψη του Θεού ονομάζεται Ain στα εβραϊκά και όλη αυτή η επιθυμία του δίνει που περιέχεται στο Ακατονόμαστο. Η δυνατότητα να περιέχει αυτή την επιθυμία περιγράφεται σαν Ain Sof ή σαν ένας άπειρος χώρος που μπορεί να περιέχει αυτό το άπειρο δόσιμο. Ανάμεσά τους (σε αυτή την επιθυμία για δόσιμο και στον χώρο που περιέχει αυτό το δόσιμο) συντελείται μια κίνηση που οφείλεται στην επιθυμία για έκφραση και την ονομάζουμε φως του Θεού, άπειρο φως ή Ain Sof Or.

Το Ακατονόμαστο, θέλοντας να δώσει, δρομολογεί με κάποιον τρόπο αυτές τις τρεις εκφάνσεις του. Είναι τρεις σε μία ενιαία, αλλά από τη δική μας ανθρώπινη οπτική λέμε ότι είναι τρεις. Από την οπτική γωνία του Ακατονόμαστου δεν είναι τρεις αλλά μία.

Ας μην ξεχνάμε άλλωστε ότι στην καμπαλιστική άσκηση, όταν μιλάμε για τις διαφορετικές εκφάνσεις του Θεού, χρησιμοποιούμε ανθρώπινα δεδομένα, γνωρίζοντας όμως ότι πρόκειται απλά για έναν τρόπο να λέμε έτσι τα πράγματα, διότι, στην ουσία, όλα είναι Ένα. Αυτή η ένωση είναι ακριβώς ο στόχος της άσκησης, η εμπειρία τού να ζεις συνειδητά αυτή την ένωση είναι ο τελικός σκοπός.

Όλα τα μοντέλα, όλες οι πρακτικές, χρειάζεται να έχουν μια διαφοροποίηση. Απόψεις για τις εκφάνσεις του Θεού, επίπεδα αυτής της Κοινωνίας, σκαλοπάτια κλπ. Αν και γνωρίζουμε εξαρχής ότι αυτό είναι ένα ανθρώπινο μοντέλο, εντούτοις ο στόχος δεν είναι οι συγκεκριμένες εκφράσεις ή τα ορισμένα επίπεδα, αλλά η ενότητα. Μια κατάσταση Κοινωνίας και πλήρους ενότητας με το Ακατονόμαστο. Γι' αυτό είναι σημαντικό να γνωρίζει κανείς ποιος είναι ο στόχος, γιατί σε τι χρησιμεύσει η άσκηση αν δεν ξέρουμε πού μας οδηγεί;

Το δίλημμα της δημιουργίας είναι ότι, στην αρχή, δεν υπάρχει τίποτε άλλο πέρα από την επιθυμία του δίνει, από το φως που εκπέμπεται και από το τέλειο δοχείο. Το Ακατονόμαστο γεμίζει τον εαυτό του ατέρμονα και παντοτινά. Για να γίνει λοιπόν εφικτή μια δημιουργία διαχωρισμένη από το Ακατονόμαστο, θα πρέπει να υπάρξει μια τέταρτη έκφανση, μία τέταρτη όψη που θα επιτρέπει να υπάρξει κάτι ξεχωριστό από το τέλειο, που δίνει και λαμβάνει. Ο

Θεός πρέπει να δημιουργήσει κάτι νέο που δεν θα εμπεριέχεται σε αυτήν την ενότητα.

Όμως προκύπτει ένα δίλημμα, γιατί όλα όσα δημιουργεί είναι εντός της δικής του παρουσίας. Έτσι λοιπόν η λύση είναι να απαρνηθεί τον εαυτό του, να απαρνηθεί την αληθινή του φύση, να απορρίψει αυτό που είναι, να θυσιάσει και να απορρίψει το ίδιο του το φως. Αυτό στην ορολογία της Καμπάλα ονομάζεται TzimTzum περιορισμός, κρύψιμο του φωτός, ή απόρριψη.

Είναι σαν το φως που υπάρχει σε αυτόν τον άπειρο χώρο, αυτή η όψη, αυτή η έκφραση του Ακατονόμαστο να απορρίπτει το ίδιο το φως, να αρνείται τον ίδιο Του τον εαυτό, δημιουργώντας έτσι για πρώτη φορά κάτι μοναδικό: μία πραγματικότητα διαχωρισμένη από το Ακατονόμαστο, που την ονομάζουμε κενότητα. Είναι κάτι που δημιουργήθηκε έξω από το Ακατονόμαστο, κάτι που δεν βρίσκεται ανάμεσα σε αυτή την τέλεια ροή του Θείου.

Από αυτήν την απόρριψη του φωτός προκύπτει το κενό. Αλλά αυτό το κενό τρέφεται από όλο αυτό το φως που δεν έλαβε χώρο. Είναι σαν ένας εστιασμός του Θείου φωτός. Είναι σαν όλο αυτό το φως που παρακράτησε το Ακατονόμαστο, να συγκεντρώνεται και να στηρίζει αυτή την κενότητα. Είναι αυτό που καλούμε Bereshit, ή η προέλευση, η αρχή.

Για πρακτικούς λόγους, ας φανταστούμε ένα κυκλικό σύμπαν και στη μέση του ένα μεγάλο φωτεινό σημείο. Δεν υπάρχει στην πραγματικότητα μια σφαίρα που περιέχει όλη τη δημιουργία ούτε αυτό το φωτεινό σημείο, αλλά για πρακτικούς λόγους ας το φανταστούμε έτσι, αλλιώς θα ήταν πολύ δύσκολο να κατανοήσουμε αυτήν την κενότητα και το Θείο φως.

Ας φανταστούμε λοιπόν ότι η δυνατότητα αυτού του φωτός είναι να προβάλλεται. Θυμηθείτε ότι αυτό το φως γεννήθηκε από την επιθυμία του Θεού να δώσει, να μοιράσει. Δεν είναι ένα φως που κλείνεται στον εαυτό του, που καταπίνει τον εαυτό του, δεν είναι μια μαύρη τρύπα, αλλά αυτό το αρχικό σημείο που εκπέμπει αιώνια μέσα στην κενότητα.

Αυτό το φως, που ακτινοβολεί ταυτόχρονα γραμμικά και σε κύματα, δημιουργεί πρότυπα και παίζει μαζί τους. Ο Θεός είναι βαθιά δημιουργικός και αυθεντικός. Το Bereshit δεν είναι μια εστία των 120 kW που φωτίζει μέχρι να μην μπορεί να παράξει πια φως, είναι μια δημιουργική εστία. Άλλες φορές αναβοσβήνει, άλλες ακτινοβολεί περισσότερο και άλλες λιγότερο παίζοντας με τις πραγματικότητες (ένα από τα χαρακτηριστικά του Θείου είναι ότι είναι δημιουργικό, καλλιτεχνικό). Αυτό προκαλεί συγκρούσεις και παιχνίδια σε όλα αυτά τα κύματα του φωτός και οι συγκρούσεις αυτές αρχίζουν σιγά - σιγά να συγκροτούν ύλη, σωματίδια, μάζα, χρόνο, χώρο, όχι μόνο στο φυσικό επίπεδο αλλά και σε άλλα πιο λεπτοφυή πνευματικά επίπεδα, και έτσι αρχίζουν να δημιουργούνται κόσμοι και σύμπαντα.

Για πρακτικούς σκοπούς στην Καμπάλα χρησιμοποιούμε συχνά το μοντέλο των πέντε κόσμων, αν και θα μπορούσαν να είναι χίλιοι ή εκατομμύρια, πράγμα που θα ήταν δύσκολο για να το κατανοήσουμε στην πράξη. Γι' αυτό επιλέγουμε να μιλάμε για πέντε κόσμους, μια και είναι πιο οικείο σε εμάς. Έτσι, κοιτώντας το χέρι μας θυμόμαστε όλη τη δημιουργία. Αν ο Θεός μάς είχε πλάσει με έξι δάχτυλα, σίγουρα θα μιλούσαμε για έξι κόσμους.

Θα πρέπει να τονίσουμε ότι όλα τα μοντέλα, με τον έναν ή τον άλλον τρόπο, προβάλλουν τη δική μας πραγματικότητα. Είναι σημαντικό λοιπόν να είμαστε άνετοι με αυτήν την ιδέα και να μη συγκρούμαστε με άλλα μοντέλα, ούτε να τα υπερασπιζόμαστε σαν να ήταν η απόλυτη αλήθεια.